

Ambtsdragers komen en gaan. Als de ene stopt, staat de andere vaak al klaar. Niek Hokken (1970) volgde begin dit jaar Rob Kasbergen (1953) op als diaken in de Protestantse Gemeente Oudewater. Hun bijzondere verantwoordelijkheid: het beheer van de diaconale kas.

"Zorg voor elkaar is de opdracht van de diaconie"

Wat typeert uw gemeente?

Kasbergen: "Wij vormen een hechte gemeenschap, die elkaar ook in moeilijke tijden vasthoudt. In mijn ambtstermijn vielen de coronacrisis en een langdurig proces dat leidde tot losmaking van onze predikant. Intussen werd het werk voor de gemeente goed opgepakt en wisten wij samen het schip drijvende te houden."

Hoe kijkt u terug op uw periode als diaken?

Kasbergen: "Onze diaconie is een hecht team. Ik had met mijn vrouw een duobaan. Dat was niet

eerder voorgekomen, maar intussen is er een tweede ambtsdragersduo. Het is een mogelijke oplossing nu het moeilijker wordt mensen voor een ambt te krijgen. Wij verdeelden onze taken en gingen om en om naar de vergaderingen. Mijn taak was het penningmeesterschap. Ook zonder boekhoudkundige ervaring was dat goed te doen. Zolang je in het programma inkomsten en uitgaven op de goede manier codeert, rolt er aan het einde van het jaar vanzelf een jaarrekening uit."

Waarom wilde u diaken worden?

Hokken: "Ik ben 53 jaar en maakte de afgelopen jaren het nodige mee, op zakelijk gebied en privé. Op zeker moment vroeg ik mij af wat er in mijn leven werkelijk toe doet. Mijn kernwaarden zijn: goed zijn voor elkaar, voor de planeet en voor de natuur. Ik besloot een duurzame onderneming te starten waar textiel gerecycled wordt om nieuw textiel van te maken.

Mijn kernwaarde 'zorg voor elkaar' is ook de opdracht van de diaconie: hulp bieden aan wie dat nodig heeft. Dat rijmt goed met elkaar. Met een eigen onderneming en als bedrijfskundige zal het geen probleem zijn om penningmeester te zijn."

Wat vond u fijn en wat vond u lastig?

Kasbergen: "Het gaf voldoening om met een fijn team samen te werken voor de gemeente en mensen in nood.

Lastig was dat er in coronatijd minder inkomsten waren omdat er geen fysieke kerkdiensten waren.

Geld geven kon via een app, maar met name oudere mensen wisten niet altijd hoe dat werkte. Ik heb er geen slapeloze nachten van gehad, maar was wel blij toen het geld gaandeweg weer binnenkwam."

Wat hoopt u van uw werk als diaken?

Hokken: "Ik ga mij ervoor inzetten dat onze diaconie zich meer dan tot nu toe naar buiten richt. Ik vermoed dat er grote hulpvragen leven, in de brede zin van het woord, bij mensen die niet meer naar de kerk gaan maar nog wel gemeentelid zijn. Terwijl er onder hen zeker mensen zoeken naar aansluiting en zingeving."

Ziet u ergens tegenop?

Hokken: "Dat is te sterk uitgedrukt, maar ik zie wel uitdagingen. Er is meer of iets anders

nodig dan doen wat we tot nu toe deden. Voorbeeld: ook onze gemeente telt kleine zelfstandigen die het de afgelopen jaren flink voor de kiezen hebben gekregen. Dat zijn niet de eersten die hun problemen kenbaar maken. Maar zij hebben misschien wel een zetje nodig, financieel of moreel. Er zijn vast meer groepen die we over het hoofd zien."

Hoe vond u het om als diaken een taak te hebben bij het avondmaal?

Kasbergen: "Voor mij ging het een stapje te ver: zichtbaar zijn, wijn uitdelen, er een tekst bij uitspreken. Ik voelde mij daar niet happy bij, mijn vrouw wel. Daarom nam zij deze taak op zich. Nog een

voordeel van een duobaan."

Hokken: "Laten we vooral de diepere betekenis van het avondmaal niet vergeten. Soms ligt de nadruk te zwaar op de liturgie. Het gaat er niet om welk kleedje precies waar moet liggen, maak er vooral geen poppenkast van. Het is een maaltijd van gedenken, die ons ervan bewust maakt wat ons gegeven is. Neemt, eet, gedenkt. Nu ik diaken ben, ervaar ik deze betekenis sterker dan voorheen."

'Ik ga me ervoor
inzetten dat onze
diaconie zich meer
dan tot nu toe naar
buiten richt'

